

LBRIS

We know
books

ION DRUȚĂ

Daruri

Bobocel cu ale lui și alte povestiri

Ediția a IV-a

CARTIER POPULAR

Cuprins

<i>Partea întâi</i>	5
Pistruii	7
Bunelul.....	9
Gluma	11
Ostințele	13
Sora	15
Grămăjoară	17
Propoziția	19
Dezmeticirea.....	22
Gândurile	24
Lucrurile.....	27
Zborul.....	29
Inima.....	31
 <i>Partea a doua</i>	 33
Omenie	35
Glasurile	41
Nelăudarea	51
Năvălirea hunilor	59

Pistruii

Când tata se ducea la muncă, îi dădea mamei de grijă:

— Ia sama, măi femeie, las casa pe tine.

Când mama se repezea pe la vecine să afle ce se mai aude, îi zicea sorei:

— Fată-hăi, vezi că rămâi gospodină până mă întorc.

Când și sorei îi venea a ducă, îl chema ca să-i spună:

— Măi spânzuratule, măi! Să-mi șezi aici un' te pun cu mâna mea și să nu te împingă păcatul să te miști de aici...

Și numai el, sărmanul, n-avea pe cine pune de strajă și-l durea grozav, căci deseori din te miri ce se isca o minune de joacă, dar pe cine să lași tu casa?

— Ia, o lași în plata Domnului și te duci, i-a zis odată mama.

— Bine, măi femeie, dar ai tu minte?! se supără de colo tata. Auzi tu, învață copilul să lase casa și tot ce-am agonisit la casa asta...

— Aracan de mine, da ce, m-o făcut casa asta pe mine ori eu am facut-o pe dânsa? Și dacă i-o venit bietului copil să se ducă să se joace oleacă, c-o fi având și el suflet...

— Cum, adică, să lase totul și să se ducă?

— Dacă nu le mai lasă el chiar pe toate! Câte ceva din ce avem și noi mai bun o să se priceapă el să ieie cu dânsul...

— Și ce, adică, mare bunătate poate lua un copil cu dânsul când se duce să se joace?

— D-apoi, pistruii.

— Apoi, dacă zici tu că pistruii o să-i ieie cu dânsul...

Frumoasă era mama în clipele sale de supărare, dacă și tatei îi ședea bine când lăsa să treacă de la dânsul. Iar pistruii, mă rog, ca pistruii...

Bunelul

Când mahalaua e numai foc și pară, încât nimeni nu știe când va sfârși această mare supărare, atunci vine de-i împacă pe toți bunelul.

— Da-i-ar Domnul zile multe, zic oamenii.

Când se pune temelia unei case, când se alege loc de o fântână, când se caută o zi bună pentru a se începe un lucru mare, atunci oamenii trimit după bunel și, cum spune el, așa rămâne.

— Da-i-ar Domnul zile multe, spun cu toții.

Când vine o zi de sărbătoare și masa e gata, și paharele îs pline, dar petrecerea încă nu începe, asta înseamnă că toți îl așteaptă pe bunelul.

— Da-i-ar Domnul zile multe, spun mesenii, făcându-i loc în capul mesei.

Când plânge un copil și nimeni nu se grăbește să-l mângâie, când prinde a se veștezi iarba colbăită pe marginea drumului, iar de ploaie nici pome-neală, când greu ți se face pe suflet și lehamite ți-i de toate cele, atunci răsare în calea ta bunelul, așa încât, până la urmă, vei spune și tu:

— Da-i-ar Domnul zile multe.

— Tătuică-i, da zilele iese, ele de unde se iau?

— Apoi, de unde să se ieie?! a zis bunelul după o lungă cugetare. Vin și ele așa, din senin, de sus, ca niște daruri cerești, precum vine dimineața, ori amiaza, ori amurgul. Precum vine pământul, ori sămânța, ori apa. Precum vin roua, pasărea, soarele...

— Și darurile iese, ele vin pentru toți deopotrivă ori numai pentru cei aleși?

— Hei, d-apoi e lucru știut că pentru toată lumea! Iaca, să te luăm chiar pe tine. Dacă te scoli dimineața, frumușel, sănătoșel, te speli pe față cu apă curată, și mama îți pune colo pe masă ce are, și tu te duci pe toată ziua la joacă, ce alte daruri îți mai trebuie?!

Gluma

Cu școala s-au întâmplat toate cum a și spus el c-o să se întâmple. L-au tot dres, l-au tot strunit și povățuit atâta, încât a întârziat chiar din prima zi, de la prima lecție. A stat o vreme în coridor cu inima cât un purice, a pândit cât a pândit, iar îndată ce învățătoarea s-a mișcat pe-o clipă din clasă, el tuști! – și s-a amestecat printre cei mai mărunței așezați în băncile din fundul clasei. L-o fi simțit însă cumva învățătoarea, căci, cum s-a întors, îndată a și dat cu ochii de dânsul.

— Tu, măi țică, de unde ai răsărit?

— Am intrat, iaca, pe ușa ceea. Altfel de unde aveam să răsar?

— Și, odată ce ai intrat, poate ne dai și bună dimineța, poate ne spui și cum te cheamă, să te scriem aici, în catalog...

— Las' mata, că nu-i chiar numaidecât...

— Dacă altminteri nu se poate. Ca să fii școlar, trebuie să te scrii aici, la catalog.

— Apoi, dacă altfel nu se poate, pune și mata colo un Andrei Boboșel.

— Cum, adică, Bobocel? Că doar tatălui tău i se spune Boboc?

— Lui i se spune Boboc pentru că e mare, iar eu, fiindcă îs mic, cum altfel să mi se spună?

— Și cine te-a învățat un lucru ca aista?

— Nimeni. M-am gândit și eu așa, în capul meu.

— Păi, dacă ți-i numaidecât, te scriem Bobocel. Și, mă rog, cam până în ce clasă ai să fii tu Bobocel și când să te trecem ca fiind Boboc?

— Apoi, că doar nu degeaba ești pusă învățătoare. Ai să vezi și mata cum oi merge eu cu învățătura, cu creșterea, cu purtarea, și când îi socoti că gata, îi de ajuns, mă ștergi de Boboșel și mă scrii de Boboc.

Învățătoarea îl scrie în catalog, zâmbind ușor în sinea ei.

Și începe a crește voia bună în jur, peste un timp ajunge a zâmbi toată clasa. După care se pomește zâmbind și Bobocel – să știi că a nimerit-o bine! Zicea odată tata că, atunci când ieși în lume, nu strică să ai o glumă-două cu tine. Și să știi că așa este...